

ПЕРЕДПЛАТА на „РУСЛАНА“
 вносять: в Австрії:
 на цілий рік 24 К
 на пів року 12 К
 на чверть року 6 К
 на місяць 2 К

За границю:
 на цілий рік: зі щоденною ви-
 силкою 7 доларів або 14 рублів;
 з висилкою двічі в тижні 6 до-
 ларів або 12 рублів; з висилкою
 що суботи 5 доларів або 10 руб.
 Поодиноке число по 10 сотиків.

Телефон Редакції ч. 1484.
 Конто почт. щадниці ч. 98.704.

РУСЛАН

християнсько-суспільний дневник.

„Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш,
 бо руоче ми серце і віра руска“. — З Русланових польмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня крім
 неділь і руских свят о 5 год.
 по полудни. — Редакція, адміні-
 страція і експедиція „Руслана“
 при ул. Хмельовського ч. 15, II
 поверх. Експедиція місцева
 в Агенції Соколовського ул. Я-
 гайлонська ч. 3.

Рукописи звертає ся лише на
 попередню засторогу.

Рекламації лише неопечатані
 вільні від порта. — Оповідки
 звичайні приймають ся по ціні
 20 с. від стрічки, а в „Надіє-
 ній“ 40 сот. Подяки і привітні
 донесеня по 30 сот. від стрічки

Константинові свята.

Як коралеві скелі підносять ся висше і
 висше в морського дна, аж буря перепливаю-
 чому вкаже те, що довго було укритим, так
 розширяє ся серед тишини християнство, хоч
 широкий світ нічого о нім не знає, аж на-
 гла буря переслідувань вказала громаду хри-
 стиян. Так о християнстві пише історик
 проф. др. Вільгельм Вальтер.¹⁾ Мале зерно
 виростає у велике дерево, малій квас перехо-
 дить все, цілий світ і всі відносини. При-
 кінці П. в. вибиває Абгар (князь) Бар Ману,
 володар країни над Тибром на своїх монетах
 знак Хреста. Намісник Бітунії в Малій Азії
 пише до цесаря Трояна (98—117), що не ли-
 ше міста, але і села повні християн, святні-
 ці поганські опустіли, о жертвах вже за-
 були.

З Риму розходить ся християнство до
 Африки — і в р. 200 пише Тертуліян, що як
 би зачало ся там переслідуванє, то Картагіна
 мусіла би бути здєсяткованою, тільки було
 там вже християн. На синоді в Картагіні за-
 сїдає 70 єпископів африканських і нумідий-
 ских.

Торгові зносини Малої Азії з Заходом
 заносять зерно християнської науки до Галлії
 і Іспанії. Коло р. 177. повідомляють христия-
 ни в Люгдуну (нинішній Ліон у Франції)
 своїх братів в Малій Азії о своїх мучениках,
 які проливали кров за Христа в часі панова-
 ня Марка Аврелія.

Але Обручниця Христова, Церков, мусіла
 на довгий час вступити в кроваві слїди свого
 Жениха. Бог хотів досвідчити своїх вірних
 і очистити Церков з примішок поганьства;
 Церков мусіла перейти кроваву купіль. На то-
 дішних Християнах справдили ся слова св.
 Павла: „Христос возлюблю Церков і себе
 предаде за ню, да освятить ю“,²⁾ щоби її о-
 сьвятити а відтак зробити її славною: „да
 представить ю себї славну церковь не иму-
 щу скверны или порока или нічто отъ тако-
 выхъ, но да будетъ свята и непорочна.“³⁾ Та

слава і краса Церкви — се єї герої-мученики,
 яких числить на мільони. Цїлих майже 300
 літ свого геройского віку забаврила ся она
 кровію, а десять страшних переслідувань хри-
 стиян, се, як говорить учений професор відень-
 ского університету др. Томек — лиш десять
 стацій терпінь, бо в них плила кров мучени-
 ків обильнїше, хоч не було майже пяди
 землі в тодішній римської імперії, якої би не
 зросила кров мучеників.

Страшна буря переслідувань християн
 зачала ся за Нерона (54—68.) а скінчила ся
 під Ліквієм сучасним Великому Константи-
 нові, що спільно в Ліквієм видав в марці
 313. едикт, яким забезпечив свободу релігії
 християнській. Жертвою Нерона були св. А-
 постолі Петро і Павло, перші апостоли і що
 до заслуг в ширеню віри Христової і яко му-
 ченики.

Із зростом християнства зростала і шир-
 шала ненависть до него. На суди тягнуто хри-
 стиян за те лише, що були християнами, так,
 що справедливо міг писати Тертуліян: „Хри-
 стиян карає ся не за вчинки, але за саму на-
 зву“. До ненависти проти християн побуджа-
 ло жидівство і поганьство. Погани уважали
 злишним, доказувати в судах вину христия-
 нам, кара мала наступити вже по самім до-
 несеню на когось, що він є християнином. За-
 гальні нещастя приписувано гнівови богів за
 толєрованє християнства. Коли Тибер підсту-
 пив під мури Риму, коли Ніл не вливав з
 берегів, коли було землетрясенє, голод, або
 шарила ся яка пошесть, кликав нарід: „Перед
 лївів з християнами“.

Цісар Троян, хоч переслідував християн,
 заборонив однак, щоби їх вислїджувано з уря-
 ду, карано лишень того, кого оскаржено перед
 судом. Натомість Декій (249—251), видячи
 зріст християнства, бо до него признавали
 ся отверто не лише люди прості, але і офіци-
 ри і висшї урядники, хопив ся систематичного
 нищення християнства. Розпорядком з р. 250.
 видає приказ для цілої імперії змусувати хри-
 стиян до участі в державній релігії. Священ-
 ників убивано сейчас, інших ломано всякими

карами, на які лиш здобула ся поганьска
 злоба. Хлопця Диоскура так страшно мучено,
 що намісник не міг дивити ся на ті муки і
 казав вкінці пустити єго. В Тебаїді висїла
 днями пара супругів на хресті і додавало одно
 другому відваги до витрєвалости. В Єрусали-
 мі і Антіохії умерло серед мук багато єписко-
 пів. В Картагіні були повні вязниці християн,
 яких хотїли голодом і спрагою змусити вире-
 чи ся віри.

За Валеріяна (253—260) хотїли знищити
 християнство духовим голодом, щоби оно
 розпало ся задля внутрішньої немочи. Єписко-
 пів усунєно, християнам заборонєно сходити.
 Диокляциан (284—305) і Галєрий запалюють
 на ново огонь переслідуваня. Роди мук за тих
 цезарів не дадуть ся описати.

Як з початку толєровано християнство
 яко секту релігійну, подібну до жидів, так зі
 зростом християнства зачали виступати про-
 тив него і в літературі і в законодавстві.
 Ухвалєвано закони против християн і так за-
 кон дванацять таблиць заборонєє культ и-
 нших богів крім тих, що публично їм культ
 віддавано, закон юлійський уважає за просту-
 пок против держави нічні сходини християн,
 закон о ломаню присяги звертає ся против
 відмовленя жертви богам, або як хто не хо-
 тїв узнати цесаря богом. Всї закони виходили
 з одної точки: інтерєсови держави мусить бу-
 ти все підчинєне, отже і релігії. Не то віри-
 ти, що є правдою, не то робити, що мораль-
 не, але добро держави має бути нормою віри
 і обичайности. По Филипї Арабєкїм (244—249)
 зачало хилити ся цїсарство римске до упадку,
 тому єго наслідники старали ся привернути
 єму давну мочу і блєск. До сильнїшої
 організації державної конечною видавала ся
 їм єдність культу. Диокляциан доконав сеї
 єдности в частині, а цїною сеї єдности була
 кров християн. Переслідуванє християн ведєно
 проте з мотивів політичних.

* * *
 „Запечатана кровію свого Основателя —
 каже історик Пелїц“) — і Єго перших учени-

ків нова наука розширяла ся в Палєстині —
 помалу у всіх краях великого римского цїсар-
 ства, ставє однакож аж під Константином в
 IV. столїтю пануючою і публичною. Констан-
 тин став цезаром по смерти свого батька
 Констанція Хльора в р. 306. і обняв під свою
 власть по батьковї західні провінції — Гал-
 лію, Іспанію і Британію, коли Італія і Афри-
 ка була під цезаром Максентієм, сином Мак-
 симіяна.

В р. 312. вибухла війна між Константи-
 ном а Максентієм, котрого ненавидїв цілий
 Рим і просив Константина о охорону перед
 грабїжним і розпустним Максентієм. Особли-
 ву ненависть показував Максентій зглядом
 християн — а се тим більшу, що як Кон-
 станцій Хльор, так і Константин оказували
 для них прихильність. Для збереженя гра-
 ниць і для охорони провінцій мусїв Констан-
 тин полишити багато війська в Англії і в Гал-
 лії. Коли Константин підняв ся походу на
 Рим, чути було між офіцирами і в війську на-
 ріканя і всі уважали замір Константина слї-
 шою зухвалостию.

В тим труднім і скрутнім положєню по-
 требував Константин незвичайної помочи.
 Против него стояла армія Максентія під Ри-
 мом, в числї 200.000 мужа, коли Константин
 числив всего 30.000 утомленого довгим похо-
 дом війська. Надїйшла хвиля помочи Божої.
 Коли Константин стратив в походї 10.000 лю-
 дей, числяла єго армія вже лише 20.000, але
 тоді саме являє ся єму чудесний знак на не-
 бі. З полудня, серед ясної, погідної днини по-
 бачив він над сонцем огненний хрест з напи-
 сею ясного світла: Сим побїджай! Се незви-
 чайне явище на небї видїло і єго війско, в
 котрім, позаяк оно рекрутувало ся в Галлії,
 тоді вже переважно християнської, було вже
 много християн. Непевному ще що до значін-
 ня сих слів цїсарєви являє ся в ночі в сні
 Христос і каже зробити єму після сего звїр-
 ця прапор і нести єго перед війском. Слїду-
 чого дня приказав Константин зробити голов-
 ний прапор — labarum після обявленя єму
 вказівок. Були се початкові букви імени Хри-

З над моря.

I.

Чи може що красшого бути
 Над небо задвленє в море?
 Мов велитні два проти себе —
 Котрий з них котрого поборе?

Бущують, гудуть і пінать ся
 Розбурханї фвілі на морі —
 Задвленї в пропасть бездонну
 Суокійно горять яснї зорї.

II.

Шум бурливого моря.

Не люблю твого шуму,
 Бурливе море. —
 Чи ти співаєш думу
 Про людске горе?

Чи плачеш над землею,
 Що бєвталанна?
 Що володїє нею
 Судьба захланна?

Що час всьо пожирає,
 Мов смок — прожора
 Що нинї облітає
 Квіт із учора?

Чи злиш ся ти на скали,
 На снї гори,

Чому они не впали,
 Й не зникли в морї?

Чому она до хмари
 Знімають чбла,
 І вел пахучї дари
 Шлють доокола?

А можеб ти хотїла
 Весь світ залляти,
 Щоб в залівї всецїла
 Й собі спочати?

Співаєш щастя думу,
 Чи пісь про горе...?
 Не люблю твого шуму,
 Бурливе море.

III.

Море тихє, море сине,
 Безнастанно плещє, грає.
 Вже за нами берег гине,
 Небо брами відчиняє
 Перед нами.

Линь же, лодко легкокрила,
 Линь: куди? Я сам не знаю.
 Розпусти вітрила крила
 І від краю та до краю
 Линь світлами.

Кілько сонця, кілько моря,
 Кілько воздуха, простору!...
 Стільки в світї щастя й горя...

Линь же, лодко! Серце в гору!
 Линь світлами...!

IV.

Не питай ся, моя мила,
 Чи доволї кріпко збита
 Тая лодка легкокрила,
 Що мчить, мов несамовита.

Перед нами даль далека,
 А під нами глїб глїбенна,
 Доокола небезпека,
 Безнастанна, нестяменна.

Нї — причім твої турботи,
 Нї — нащо твої питання.
 Чи не маєш ти охоти
 До життя і до кохання?

А як маєш — най шалїє
 Життєве бурливе море,
 Най з любови серце мліє!
 Не питай ся, моя зоре.

V.

Що за день, ясний день!
 Сонце силє огонь,
 Вітер віє, філя грає —
 Линь же, лодко, на безкрає
 Море — гень!

Скорше линь, скорше линь
 Крізь глїбоку сину синь.
 А ти, смутку, ту лиши ся,

В сїрий камїнь заміни ся,
 Сядь і гинь!

Раз, два, три! Раз, два, три!
 Рїзко війте, вітри!
 Бо за нами гонить горе,
 Бо нам треба через море
 Утекти.

Весла враз! Покн час,
 Інший берїг жде на нас.
 Інший берїг інші люди,
 Може смутку там не буде
 Серед нас.

Ось обрїй. Боже мій!
 Висїдаємо як стїй...
 А на березї, мов мєва,
 Срібно-біла, опалева —
 Смутку мій.

VI.

Море й небо. Коло хати
 Пальми, лаври і гранати,
 Олександр, виноград,
 Як в раю розкішний сад.

А як сонце піде спати,
 Задрімає в хатї мати,
 Доня в сад. „Цїлуй, цїлуй,
 Лиш люби і не жартуй!“

* * *

стос іменно X. і P., які взаємно себе перетинали і тими буквами казав також закінчити свій шолом. Так вирушив він до рішучої битви, яка скінчила ся его повною побідою і се було також побідою християнства над поганством.

(Конець буде).

1) Weltgeschichte von Hans Helmolt. IV. Band. p. 174.

2) Ефез. 5. 25 — 27.

3) Weltgeschichte von Karl Heinrich Ludvig Pölitz II. Theil, Wittenberg 1813.

Просимо домагати ся „Руслана“ по всіх реставрациях, каварнях, торговлях і привіднувати нам нових передплатників в кругах своїх знайомих.

Просьвіта а народна школа.

В просьвіті широких верств народу наша будучність. Сей ключ належало би виписати золотими буквами і неустанно его повторяти, та не лише повторяти, але стремити до его здійснення, щоби не остав пустим звуком.

Скаже дехто, по що се повторяти, що всім знає, що є неоспоримою правдою і чого ніхто не заперечує, та до чого давно стремимо.

Що знана ся справа всім, не дасть ся заперечити, що неоспорима, також цenne і на доказі оперте, бож сею дорогою двигали ся і видвинули ся другі народи, але чи праця около здійснення сеї правди була і є вистарчаюча, чи дорога, якими до осягнення єї ідемо, добра, над сим належало би призадумати ся.

До просьвіти народу здвинули ми „Товариство Просьвіта“ і се товариство закладами в краю філій і читальнь, та видаванем від десятків літ книжочок мало освідомляти широки верстви народу.

До читання книжочок потреба грамотних людей, бо і найкраще уложена книжочка не принесе хісна, наколи лежить неперечитана. А число грамотних людей було вельми мале, ба і тепер стан сей не много стоїть краще.

Дивуємо ся, чому у других народів сего рода товариства числять не десятки, а сотки тисяч членів, а не беремо сего рівночасно під розвагу, що народи єї мають свою народну школу, що школа ся підготовляла грамотних людей, а товариство приходило відтак з підмогою, гуртувало їх, творило осередки і достарчало пригожої лектури. Ми на жаль не ішли сею дорогою, не положили відразу такої ваги на народну школу, не дбали о неї довгі

Інші дерева і квіти,
Бо інакше сонце сьвітить,
І інакша ту весна,
Лиш любов така сама.

VII.

Ніч над морем. Йдуть філії
легенькі, мов мрії;
Далеко, гень далеко
беріг, край надії;
В прибережній капличці
дзвонять: В вебо чисте.
Перлові звуки линуць:
„Ave, ave, Христе!“

VIII.

Хоть як ту і гарно й розкішно,
Хоть як і весело і втішно,
Хоть скоро, безжурно йде час,
Мої ви! я тужу до вас.

Над море, що лагідно плеще
Волю, очерет як шелеще,
Над лаври і пальми — наш бір,
Як шеєче молитву до зір.

Над скиби вод переливисті
Волю філії нив колосисті,
Над паньство бездільне — наш люд
І праця і клопіт і труд.

Таке вже жите то собаче,
Що серце десь рвет ся, цось плаче,
А прецінь в далеких доріг
Йде радо до маминих ніг.

Богдан Лейкий

літа, ба ще і нині не стала она у нас на першоряднім пляні.

Без вивчення доброї народної школи, котра би обняла все достоянче покоління, без вишколення своїх сил учительських, котрі би клали основи знаня і вихованя для свого народу, наші змаганя в ширеню просьвіти будуть все невивтарчаючі.

Школа має крім вихованя і подаваня підставового, елементарного знаня, научити цінити писане і печатане слово, его розуміти, має викликати потребу читаня, научити читати популярні книжочки, а так підготоване покоління шукати буде лектури, радо буде гуртувати ся коло просьвітного товариства, котре заспокоювати буде сю потребу і вплив товариства на поширеня і поглиблене просьвіти буде инший, ніж его нині бачимо.

З сего випливає потреба, щоби пильніше заняти ся народним шкільництвом, его устроєти і виробленем у широких верств народу почутя потреби школи. Нинішня народна школа з великим числом шкільних дітей, припадаючих на одну силу учительську, примітивне єї уладжене, недосгача середників науки і бібліотек попри другі некорисні відносини не може сповнити сеї задачі, тож вимагає поправки.

Значіне бібліотек шкільних для молодежи і вплив їх на молодіж, та через молодіж на старше покоління зрозуміло Towarzystwo Szkoły Ludowej, бож позакладало по школах відповідно дібрані збірки книжок і вже відлавки шкільної заправляє до читаня.

При наших школах рідко де знайде ся збірка популярних книжочок, тож нічо дивного, що наша молодіж виходить зі школи незаправлена до читаня.

Подібно, а навіть ще гірше ніж по селах дїє ся по містах і місточках. По них всюди по школах викладна мова польська, а руску мову чує заледви в кількох годинах тижнево, книжку руску ще рідше дістане до рук, а не раз скінчить школу, а рускої книжочки крім шкільного підручника, не бачить.

Знаючи, де лежить причина недомаганя нашої просьвітної праці, повинні ми старати ся хіби єї усунути, особливо пильніше заняти ся народними школами.

Дотепер звернули ми майже виключно всі сили на придбане університету і втвореня шкіл середних, а школа народна мимо своєї ваги, мимо сего, що она може положити три-вікі основи під загальну осьвіту народу, скодила все на задній пляні, ми єї значіня не доціняли і се занедбане єї виходило і виходить нам на шкоду.

Тяммо проте, що коли через просьвіту хочемо збудувати кращу будучність, то в першій мірі подбаймо о школи народні, о вплив на них, бож они одніюкі підготовити можуть сьвідоміше покоління, котре бажати буде лектури і коло просьвітних товариств гуртувати ся буде.

Огляд часописий.

(Москвичі помічниками всепольскіх і подоляскіх проти вибор. реформ. „Прикар. Русь“ і „Галичанин“, сьляскі братя, побратими „Słowo pol.“ і „Gaz. Narod.“, „Нова ера“ страшаком).

На помічників до борби проти виборчої реформи дібрав собі всепольско-подоляскій бльоок наших москвофілів. Станула угода, що рівнобіжно з інтригою проти соймової реформи в польскім таборі має вестися киринна робота москвофілів. І бачимо, оочи сеї спільки інтригантів на кождім кропі; в соймі доповнив votum separatum речника польских інтригантів кн. Чарториского гумористичний „протест“ оть имени русскаго народа — дра Дудикевича; киринні голоси „Gazet-и Narodow-oi“ і „Słowo polsk-oro“, які бачать в заключенім представниками руского і польского народа компромісі в справі виборчої реформи „narodową klęskę Polaków“, зливають ся в чудовій гармонії в криком „Прикарпатської Русі“ і „Галичаняна“, котрі лякають своїх, нечисленних впрочім, прихильників привидом „нової ери“, даваю, з успіхом випробованою штучкою, які завдячують русофіліи своє нинішнє естество.

З польскими інтригами нехай бере ся польська печать, прихильна згідному пожитю обох народів, до котрого, безперечно, веде дорога через успішну полагоду справедливої для обох народів соймової реформи і через основане українского університету у Львові.

Для нашої суспільности потрібне і цікаве буде освітлене ролі москвофілської печати в єї кириннім поході проти полагоди виборчої реформи. Не зайвим буде однак з гори вказати на ріжницю поглядів, чи може лише тактики, яка панує в москвофілскім відомім репрезентованім часоп. „Галичанином“. Речник „галичанинської“ політики в соймі посол др. Король не лише що не виступив прилюдно проти довершеного компромісу, але навіть, як кажуть, погодив ся з ним, а тимчасом „Галичанин“ бере рекорд навіть над Дудикевичівцями з „Прикар. Русі“ і в дуже пристрасний спосіб переконує своїх читачів, що реформа виборча в такім виді, як єї викомбіновано в компромісі, є найбільшим нещастєм Галицької Русі, таким самим, яким була — на думку „Галичаняна“ — „нова ера“ в 90-ім році мин. столітя. Сю розбіжність політики в таборі „Галичаняна“ можна пояснити хіба тим, що „Галичанин“ є немов би філією „Słowo polsk-oro“ і усердно „подвизає ся“, щоби сеї загальної опінії не втратити, до чого — говорім сяк чи так — пос. Король рук не рад би прикладати.

Але по справедливости даймо голос найперше більшому органу „подьяремной Русі“ дудикевичівского відлomu „Прикарпатській Русі“. Виравді сей орган „неподдільной русской мысли“ в Галичині не покінчив ще своїх виводів в справі соймової реформи (в статі: „Реформа или Status quo“), але дав він вже стільки „неподдільних“ своїх думок що до сеї справи, що ледво чи удасть ся єму щось нового „сильнішого“ сказати, а его дальші виводи судуть лише — правдоподібно розбовтуванем їх змісту і вишукуванем „неподдільних“ фраз.

Погляд „Прикар. Русі“ в справі виборчої реформи такий: Компромісова пропозиція нічого не варта, бо 1) єї вироблено без „русского народа“ (читай: Дудикевича), 2) она кривдить „русскій народ“, обкороюючи чисельну силу „русского“ представництва до 27 проц соймових мандатів, але скільки належало би ся мандатів для „русского народа“ она ясно не каже, а вкінці, 3) сердить ся она на компромісову пропозицію, а ще більше на українсько руских послів, що відступили від агітаційної засади виборчої реформи на рівній, загальній, тайній і прямій виборчій основі.

Виводи „Прикар. Русі“ — се одна лайка скрізь словоз. Бо з єї всіх доказів в повній їх ширині і глибині пробиває ся пересерде, що ніхто не питав ся о думку дра Дудикевича і всі ті докази втратили би сейчас місце, коли би соймові сторонництва, позабувши на сумній славі винушість Дудикевича, дали єму слово. Тоді архильники чотириімєнникового виборчого права (подумати лише собі: орган гр. Бобринского і філія „Нового Времи“ розпинає ся за радикальную реформою... очевидно не в Росії, лише в Галичині) пішли бж не лише на 27 проц, але й продали би цілу Русь своїм приятелям зі „Słowo polsk-oro“ і „Narodow-oi“. Злість, що Дудикевича стадають ся в соймі, диктує „Прикарпатській Русі“ такий острый суд на нам. Бобжинского, котрий не хоче взяти в овіку Дудикевича, і на українських послів за їх „угодовість“:

„Ссылається на опыты изъ польской истории (алюзия до промови намісника Бобжинского) было вовсе не умѣстно, и намъ кажется, что каждый членъ польскаго сейма слушая эти неудачныя ссылки на польскую историю, почувствовалъ досаду на оратора. „Украинцамъ“ должно быть тоже не особенно было приятно слышать о томъ, что они нынѣ идутъ по слѣдамъ злополучныхъ своихъ предшественниковъ, клявшихся Полшѣ и королю въ дружбѣ и пріязни, на то, чтобы быть безстыдно и грубо перехитренными и надутыми коварнымъ врагомъ. Но всѣ эти вѣрившіе себя Польшѣ Наливайки и Выговскіе вѣрили въ польскія клятвы и цѣлованія креста, вѣрили что изъ ихъ соглашеній съ поляками выйдеть польза для православнаго русскаго народа. Нынѣшніе же вожаки мазепинскаго лагеря сознательно и съ холоднымъ расчетомъ переходять не услуженіе къ полякамъ — сознавая, что для нихъ самихъ лично польская служба окажется прибыльною и выгодною. Это не Наливайки, переговорившіеся съ поляками, какъ равные съ равными, поплатившіеся за вѣру въ польскія клятвы — казнью въ мѣдномъ быкѣ — это ничтожныя козаки-семены, торгующіеся съ павами за „юргельтъ“ для себя за свои услуги.

Къ нимъ и обращался со своими ссылками г-въ Бобржинскій.

„Вождъ этихъ козаковъ-семеновъ (зн. К. Левицкий) заявилъ, что онъ и его товарищи, хотя и взяли бы и больше, чѣмъ какъ предлагають г-да поляки — но дальше торговаться не будутъ, принимаютъ предлагаемое, обѣщаютъ исправить свои прегрѣшенія, прекратятъ музыку и „присутствіе къ правильному труду“. Такъ былъ ликвидированъ весь трагикомическій фарсъ украинской „обструкціи“ — теперь начнутъся „медовыя мѣсяцы“ общаго польско-мазепинскаго сожительства и „сотрудничества“. Совѣмъ по образцу новой еры Бадени-Сембратовичъ-Романчукъ.

„Но, къ сожалѣнію обихъ сторонъ, это идиллическое настроеніе было въ самомъ началѣ испорчено грознымъ memento, брошеннымъ лицемѣрамъ и торгашамъ — депутатомъ Дудикевичемъ.“

Як бачимо явив ся між „торгашами“ „праведник“ Дудикевич і кинув своє „memento“. „Прикар. Русь“ не каже ту, який зміст мало се „memento“ що до „торгашей“ і які реалії і заміти видвинуло се „memento“, котре навіть „Галичаняна“ осудив, яко глупе.

Сих замітів не виказує „Прикарпатская Русь“, бо коли би їх ясно поставила і твердо оцінила условиня, серед яких довершує ся справа виборчої реформи і вимірила справедливо лінійо пересічну що до обосторонних домагань, то признала би, що серед таких обставин і таких домагань одніюкою можливі є вихід в такім компромісі, який довершено.

Але опозиція „Прикарпатской Русі“ є вразуміла яко вислід пониженої амбіції Дудикевича, з яким ніхто не числить ся, а також що випливає з сего як акція, ведена по думці всепольско-подоляско-москвофілского союза. Викликуване з могом Наливайки і Выговского для насиченя амбіції Дудикевича добре кваліфікує москвофілську публіцистичну мораль. А впрочім: чому „Прикар. Русь“ не кличе гр. Бобринского і Крамаржа, спеціалістів від „русского польскаго дѣла“ але якихсь там „Мазепинцевъ“ Наливайка і Выговского? Про „нову еру“ ще буде слово. (Конець буде).

Перед миром?

Скодра і альбанська справа.

„N. fr. Presse“ доносить, що чутки про дальше острілюване Скодри потверджують ся. На вчера оголошено генеральній наступ. Супроти сего треба надіятися, що заповіджені кроки Європи будуть переведені. „N. fr. Presse“ пише дальше, що сербске правительство є готове доволити бажаню великодержав і вицофает своє військо з під Скодри, а також опорожнисть цілу область, яка має дістати ся будучій независимій Альбанії. Однак Сербія поки що є думки, що доки не підписано мира з Туреччиною, то в сих околицях війна дійсно треває дальше і сербскому війскові прислугує право в них полишити ся. Сербске правительство домагати ся буде порту Драчу як торговельного порту над Адрийским морем.

Урядово звіщають з Цетинії: Вчера рано Турки устроїли випад з Тарабоша. Черногорска піхота розпочала акцію. З обох сторін треває сильне бомбардуванє. — Ся депеша викликала велике занепокоєнє у Відні. Виравді денеша складає вину за підняте воєнних кроків на Турків, які нібито мали робити випад з кріпости, але у Відні уважають се як незручний викрут. Супроти яркого непослуху Черногори для волі великодержав, не підлягає сумнівові, що прийде до приміненя середників, щоби Черногору привеволити до послуху. Однак не пронала надія, що Черногора супроти поваги положеня послухас(?) чей волі Європи в останній хвилі.

Після депеші з Парижа головно черногорске правительство з председником міністрів Мартіновичем на чолі зневолок короля Микиту до опору. Мартінович, який через якийсь час мав головну коменду, докоряв королеви, що не примінив єго плянів що до облоги кріпости, але перехилив ся на сторону престолонаслідника. Мартінович вєвняє що вироблений ним плян з певности був би довів до наміреної цілі вже давно.

Наради амбасадорів.

Вчера відбуло ся засідане збору амбасадорів під проводом сер Грея. Взяв в нім участь недужий від кількох днів російський посол. Слідуюче засідане відбуде ся завтра. Як зачувати, всі великодержави згодили ся на демонстрацію фльоти перед Чорногорою, однак не всі мають в ній брати участь.

Демонстрація фльот.

„Die Zeit“ доносить, що демонстрація фльоти в чорногорських портах буде довершена як спільна демонстрація всіх великодержав, однак в сій акції не возьмуть участі кораблі всіх великодержав. Найімовірніше демонстрація буде переведена одною або двома великодержавами.

Зачувати, що Франція відказала участі в демонстрації фльот, що однак она так само як Росія будуть її дипломатично помагати.

Бюро Райтера звичає, що всі великодержави рішили вчера устроїти демонстрацію фльот проти Чорногори. Є надія, що в сій демонстрації возьмуть участь всі великодержави з виїмкою Росії і Німеччини. Росія не вшле зовсім кораблів на чорногорські води, хоч також хвалить спільну демонстрацію, яка лежить в добре зрозумілім інтересі самих балканських держав. Німеччина тому не возьме участі, бо не має ніяких кораблів в безпосередній близькості. Сербія і Чорногора ще не дали відповіді на найновіший крок великодержав в Білгороді і Цетині в справі Скодри а лише півурядово донесли, що мусять порозуміти ся із союзниками. Бюро Райтера дізнає ся рівночасно, що Сербія посередничить в Чорногорі і старає ся її пересвідчити, що не повинна собі зражувати прихильності великодержав.

Найновіша вість Бюро Райтера є, що Сербія повідомила великодержави, що хоч бажає дуже бути з ними в порозуміню, то однак не може забути, що як союзник Чорногори мусить їй підпомагати аж до хвилі заключеня мира.

Після овладі Адриянополя.

Сербський король одержав від болгарско-го короля дешену з висловами найгорячішої подяки за братню поміч, яку сербська армія уділила болгарській при овладі Адриянополя. Сербський король Петро без перестанку одержує телеграми від представників великих російських міст і від ріжних товариств, які шлють желаня іза віднаги сербского війська при здобуваню Адриянополя.

До Білгорода прабуло 800 ранених з під Адриянополя. Дальші висилки ранених придуть нині і завтра.

Комендант крестости Адриянополя мають в Софії у великій почесі. На его просьбу позволено, щоби в'язнений від кількох містців в Софії Явор паша замешкав в тім самім готелю, що Шукрі паша.

Битви на лінії Чатаджи.

Болгари поступенно опановують лінію Чатаджи. Криваві битви ведуть ся біля Булюк-Чекмедже. Гук гармат чути аж в Царгороді. І хоч Турки оповіщують про побіди, тисячі болгарських трунів, то з сего виходить, що йдуть завзяті і криваві битви з ріжним успіхом.

Справа заключеня мира.

Збірну ноту великодержав вручив вчера декан дипломатичного тіла Палявіччї турецькому міністрови заграничних справ. Великодержави предкладають в ноті границю Енос-Мідія, а не як первісно думано, вздовж рік Маріці і Ергене. Як зачувати, великодержави заявили, що не можуть поперти домаганя союзників в справі воєнного відшкодованя. Ся точка має бути ідентична з заявою, зробленою союзним державам. Здержане ворожих кроків має наступити з хвилею, в якій почнуть ся мирові переговори.

По збірнім кроці великодержав міністер заграничних справ прийняв амбасадорів англійского і російского, почім всі посля відбули конференцію з великим везиром.

Бюро Райтера дізнає ся, що відповідь балканських держав на ноту великодержав, яка находить ся вже в дорозі до Лондону, містить засадничу згоду на внесок великодержав з певними застерегами що до Скодри, островів Архіпелягу, воєнного відшкодованя і турецько-болгарської границі. Здогадують ся, що границя буде змінена лише в тих

точках, які дотикає лінія Енос-Мідія. Мимо сих застерег, утворює ся пересвідчене, що справа заключеня мира зближає ся до корисного звороту.

Безпосередно по збірнім кроці великодержав, міністер заграничних справ заняв ся спільно з підсекретарем стану редакцією відповіді Порти, якої засади вже на онодішній раді міністрів порішено. Начерк предложать раді міністрів так, що відповідь вже імовірно завтра буде вручена великодержавам.

В урядових кругах Порти заявляють вже вразно, що вірять в скоре заключенє мира. Також в дипломатичних кругах се пересвідчене починає переважати.

Посольство Димітрієва.

Болгарський генерал Димітрієв, котрий, як звісно, виїхав був до Петербурга до російского царя у якімсь дуже важнім посольстві (кажуть, що в справі евентуального походу на Царгород), переїхав вже в дорозі через Одесу до Адриянополя, щоби здати королеви Фердинандови звіт, а опісля удасть ся на лінію Чатаджи, щоби обняти провід.

З Петербурга пишуть в сій справі: Плян генерала Димітрієва що до виправи союзників на Царгород викликає занепокоєнє, бо може викликати європейске замішанє. Однак приїзд Димітрієва до Петербурга вяснить становище Росії на случай вибуху європейского ваколоту. Посольство Димітрієва мало на всякий случай успіх і тепер вірять в Петербурзі, що російська дипломатія буде мати в сій справі рішачуый голос.

НОВИНКИ.

— Календар. В середу: руско-кат.: Отдіє у; бвтих в С.; римо-кат.: Франца. — В четвер: руско-кат.: Якова прес.; римо кат.: Рихарда.

— Просимо відновити передплату на II. четверт-рїк і врівняти залеглости. Довжникам замкнемо висилку часописи в найближших днях. — Адміністрація „Руслана“.

— Стан здоровя Св. Отця. З Риму доносять, що Св. Отець почуває ся вже зовсім добре. Вчера уділяв послухань перший раз по своїй недужі.

— До статі „В обороні правди“ поміщеної в „Руслані“ ч. 65. Учасник зборів звертає ся до п. Цегельского, щоби той відповів на поставлені питання. Мені дивно, що дописувателєви хотіло ся звертати увагу на ті дурниці, які п. Цегельский помістив в „Л. Н. Вістнику“. Річ природна, що п. Цегельский се всьо викомбїнував собі після реценти національно-соціалістично-матеріалістично-демократичної і закинув всім учасникам, що они належать до христ.-сусп. партії, яко „бездушні креатури“ зависимі від п. Барвіньского. На се скажу п. Цегельскому, що ті „бездушні креатури“ суть людьми чесними і отвертими і не дволичними — і більшими патріотами, як п. Цегельский. Певно, що ті „бездушні креатури“ не провадять дволичної політики і не будуть просити прислання телеграфічно позички 2000 Кб, бо мовляв не хотять кланяти ся „попам“. Видно, що вони пізнали ся на п. Цегельскім і не хотіли позичати вже грошей, але на щастє і не-пови не дуже поспішили ся з висланєм позички — а знов „попи“ не дуже поспішають ся вилучити п. Цегельского послом, бо можуть мати понятє, які то мудрощі пускає п. Цегельский в парламенті, наколи такі мудрощі виїшли з під его пера в „Л. Н. Вістнику“ і то „літературно-науковим“. Томуж не для всіх буде цікава відповідь п. Цегельского на поставлені питання, хотий би і відповів. Але ліпше з головою з маслом на сонце не виходили, се ми порадилиб і п. Цегельскому. — Також учасник зборів.

— Опам'ятують ся. Вертаючи залізницею зі Львова до хати — почув я розмову двох подорожних Поляків, що живо інтересували ся угодою польско-рускою. Один з них був старшим, начальником стації залізничної в Т. і зачислав себе до всепольскої партії. В розговорі почув я від сего панка цікаві слова, а се такі: Trzeba być waryatem, aby teraz stać na przeskoczenie tej ugody. Od tej chwili, kiedy wszechpolacy poczęli bruździć ugody, nie chcę mieć z nimi nic wspólnego. Powiem tylko to, że bez ugody z Rusinami my Polacy żyć nie możemy. — Видно, що пізнають люди, хто се ті всеполяки — лиш коби таких людей було як найбільше. — Подорожний.

— Національний музей (Львів, ул. Мохвацького 42.) мав в марці 76 чисел приросту, до 13.873-го включно, на що склали ся дари пп. Сваричевских з Заліся, учен. В. Гординьского, о. І. Кишакевича, д-ра О. Сушка, о. О. Солтикевича, п. д-ра Величка, п-ни О. Шухевич, о. д-ра Боцяна, п. директора С. Федака, д-ра Курівця і п. інж. А. Корнелі. — Після відділів уваги достойні отсі предмети: погрудний портрет Шевченка без шапки у домовім одязі на полотні 28—35 см., роботи 60-тих рр. після якоїсь фотографії і малюнок української дівчини роботи 60-тих рр. на полотні 34 X 43 см., після традицій портрет сестри Шевченка, досить слабого рисунку. Традиція лучать оба малюнки з кистю Шевченка. — Рукописий прибуло 7 з XVI—XVIII. вв. і 6 актів з XVIII. в. Відділ ікон збагатив ся 3 грецькими іконами XVI—XVIII в., 8 сербськими XVII—XVIII в., 2 великорускими на дереві і 2 емальованими бронзовими, портретом галицького Василянина 1683. р. і 4-ма галицькими гафтами XVI—XVII. вв. Найінтересніший набуток одначе, се західно-візантійське Розп'ятє пласкорізьблене в словеній кості XI. в., набутоє колись о. пралатом Петрушевичом, а опісля уступлене у збірки Ексцелєнції Митрополита. З інших предметів заслугує на згадку циновий позолочуваний ковчежець з релефними образами Святих, 68 вників і видань по історії штуки, 10 предметів етнографічних, модель хати в Тишківцях, 6 різьблених деревляних виробів гуцульських, 125 медаліонів ріжних осіб і нагід, та збірка монет від п. д-ра С. Федака. — І. Свенціцький.

— Зі соймової канцелярії доносять: Щоби сповнити домаганя соймових послів, призначено для осіб, які хотять поговорити з членами крайового сойму підчас соймових засідань, окрему салю (VI. комісійна саля) на ждальню або бесідницю, при чім заряджено також отворенє для тих осіб окремого входу до соймового будинка (III. брама). Сөй вхід находить ся при ул. Маршалківській, на ліво від головної брами, яка веде до великої соймової клітки.

— Нові податки. Оноді появил ся звіт скарбової комісії в справі горівчаного податку, разом з законом про переказуванє сум в хоєн країв і новедею до закона про особисто-доходовий податок і законами про податок від шампана і тоталізатора.

Після „малого фінансового пляну“ мав вийти в житє новий висший особисто-доходовий і новий податок від горівки з днем 1. січня с. р. Першай з них одержить також дійсну обовязуючу силу взад від початку с. р. Зате висший податок від горівки буде платити ся шойно від 1. серпня с. р. від нової спиртової компанії. А що ухвалєне „малого фінансового пляну“ певно приїзнить ся, тому скорше заведење нового податку від горівки буде неможливе.

— Вісті з України. Дня 10. п. ст. цвѣтня відбуде ся в Києві заходом тов-а „Родина“ великий концерт присвячений памяти Тараса Шевченка. Участь возьмуть визначніші солісти, декляматори і хор. Концерт відбуде ся в салі комерційного зібраня.

Про Лисенкову оперу „Тарас Бульба“, яку тепер видано, печатно дуже прихильно висловлює ся петербурска „Русская муз. газета“, підчеркуючи високу артистичну вартість твору талановитого українського композитора, і бажала би чим скорше побачити „Тараса Бульбу“ на українській сцені. Ще за життя композитора звертала ся до него з предлоєю, щоби віддав свою оперу імператорському театрови в Петербурзі. Однак Лисенко бажав бачити її вперед на українській сцені і в укр. мові. Пізнійше д. Старицька-Черняхівська переклала лібретто на російську мову а пок. Лисенко згодив ся торік виставити „Тараса Бульбу“ на імператорській сцені, як лише опера буде напечатана. Але смерть перепинила ті пляни. Тепер має виставити ту оперу театр Багрова в Києві.

— Огні З Жовківщини пишуть вам: В Двірцях коло Мостів великих згоріла 26. марця вечером одна, а 29. марця по полудни шість господарських загород. Шкода вносить кільканайцять тисяч корон і була лише в часті обезпечена. Додати треба, що другий пожар вибух згаданого дня ранком і в самім почині его угашено. Тільки, як звичайно, наші селяни, як кожду, так і ту роботу виконали поверховно і лишайи zagrożену шопу судьбі. Наслідком того огонь розжевив ся і недбалих робітників не пожалів. Причина огня

неввісна, однак на всякий случай два пожари в тижни, навіть в Двірці за багато. При тій нагоді треба сказати, що крайна пора хлопам залишити партійне баламутство і ненависть, а жити і молоде покоління виховувати в християнській любові і богобоязливості.

— Дозвіл на аптику. Намісництво надало правосильно магістрови фармації Филипови Фрайденталеви дозвіл на самостійне веденє прилюдної аптики під „Золотим Орлом“ в Тернополі. Аптику сю відкупив Фрайденталь від Германа Каганого.

— Сприт огневої сторожі. Раз зійшли ся два Американці і почали вихвалювати перед собою свої родинні міста. Перший з них, Йонзон, говорив: Недавно вибух у нас в головної дільниці огонь. Не минуло й три минуть як приїхала огнева поготова і погасила огонь. Се було прямо величавє! На се усміхнув ся другий, Мут, і сказав: Се все ще мало. Коли вчера йшов я на залізницю, був свідком такого випадку: на криші нашої церкви працювали два бляхарі. Нечаяно одному похитнула ся нога і він впав в пропасть. Се було страшне. Однак оден з проложих приклякав за раз огневу сторожу. Сторожа приїхала і завчасу зловила ще сцадаючого бляхара в розпростертї сїті. Се була наша огнева поготова — сказав.

Олександр Барвіньский.

Спомини з мого житя.

15. Побит в Гляйхенберзі. Тривога о будучину. Заходи о зміну заводу. (Дальше).

При виході з інгальяційної салі познакомив ся я з професором учительської семінарії в Кронштаду (в Семигороді) Філіпескулом, Румуном, молодим і велим симпатичним чоловіком. З того часу стали ми нерозлучними товаришами за весь час нашого побиту в Гляйхенбергу. Він цікавив ся відносинами нашими, а я знов бажав дізнати ся про тамошні обставини, отже предмету до розмови було у нас доволі, особливо про шкільні, семінарійні відносини, хоч нам обом лікарі радили віддавати честь божкови мовчливости. Товаришуванє з Філіпескулом принесло мені декю щільгу в самоті, на чужині, хоч я намагав ся тугу за молодою подругою, дітьми і родиною та рідним краєм розвіяти то проходами, то частою перепискою, а то й літературною роботою. На чужині відчуває чоловік прикре житє на самоті, а кожде слово від родини, з рідного краю стає живучою каплею криничної води в моральній справі, на чужині доперва учить ся чоловік любити рідний край і пізнає на самоті, який се неописано дорогий скарб, вірна і щира дружина. Щиро правдиві слова висказав німецький поет, котрого твір тоді случайно попав мені в руки.

„O Heimat! wunderbares Wort,
Nur der hat dich verstanden,
Wer sich nach deinem Frieden fort
Gesehnt in fremden Landen.“
(Wanderlieder von A. Träger).

Невимовно рад був я, коли після п'яти-тижневого ліченя Др. Гавзен заявив мені, що мій Rachen виглядає sehr schön і що могу вертати домів. Всеж таки тривожила мене гадка, що недуга може відновити ся, коли треба буде знов говорити щоденно по кілька годин в душнях, порохнях, перепоєнених учениками класах. Вправді мав я відпустку до вакацій і за той час аж до нового шкільного року міг искріпити здоровлє, а всеж таки ва радою д-ра Кшечуновича придумував над тим, щоби змінити учительський завід на такий, в котрім не требаб багато говорити.

В черновецькій університетській бібліотеці, котрої директором був товариш мій з університетських історичних студій др. Райфенкугель, побачивши лікарске свідоцтво д-ра Кшечуновича, котрий дораджував мені таку зміну з оглядом на гортанну перебуду недугу, думав, що з мене не мав би здорового робітника і тому предложив до іменованя свого місцевого кандидата Німця. Доля так судила, що директор Райфенкугель небавом опісля

помер, а мене Всевишній держить якось при здоровлю і житю.

Наслідком того, що не повелось мені осягнути бібліотечної посади, задумав я старати ся о посаду окружного інспектора шкільного і з сею гадкою пішов я до інспектора Мандибур, коли приїхав осенню на візитацию семінарії до Тернополя. На основі свого довголітнього досвіду інспекторського віраджував він мені рішучо переходити до сего заводу. „Ja bardzo cenię wykształcenie pedagogiczne Pana, ale nie radzę Panu, ponieważ do zawodu inspektorskiego trzeba mieć takie końskie zdrowie, jak ja mam“. А що у мене ще й після вакацій по довшім говоренню проявляла ся хрипка, дозволив мені інспектор Мандибур не викладати повірених мені предметів, особливо історії й географії, а по прочитанню ученикам задаваної лекції, пояснити найважливіші річі і тим способом щадити здоровля, поки оно зовсім не скріпнеть ся. Я пішов за сею радою і поступав так, як дозволив інспектор і справді протягом року поправилось мое здоровле так, що я знов міг як давніше устним викладом подавати кандидатам відомости з повірених мені предметів.

(Дальше буде).

Телеграми

з дня 1. цвітня.

Відень. Міністер заграничних справ гр. Берхтольд конферував вчора з гр. Штіргом-Конференція мала відносити ся до межинародного положення.

Відень. „Wien. Allg. Zeitung“ перечить чуткам, наче би Ізвольскій мав бути перевезений з Парижа до Лондона.

Рим. (ТКБ). Помер тут мільонер Піермонт Морган. Его тіло перевезуть до Америки.

Білгород. (ТКБ). Розпущено резервістів третого покликання з 8 полків. Інші резервісти четвертого покликання будуть розпущені дня 7. цвітня.

Петербург. Підчас вчорашньої конференції представляли ся вигляди болгарско-румунського порозуміння вельми слабо.

Петербург. Міністер заграничних справ, Сазонов, зложив небаком в держ. думі вичерпуючу заяву про ролю, яку відіграє Росія підчас балканської війни. Розходить ся тут о спаралізоване всеславянської агітації і о зазначене, що Росія все виступала в обороні європейського мира, при чім боронила рівночасно інтереси балканського союзу.

Білгород. (ТКБ). Преміер Пасич був на довгих відвідинах у російського посла Гартвіга.

Софія. Болг. агенція телегр. простує ріжні неправдиві висти з сербських жерел про першество Сербів в битвах під Адриянополем і подає, що Сербі мали убитих і ранених в числі 1200. Неправдиві є також перехвалки Сербів, немов то они переломали фортечну лінію під Адриянополем.

Господарські вісти.

Доставка насіння по зниженій ціні. Від Красного Союзу господарско-торговельних Спілок, торговельного синдикату Товариства „Сільський Господар“ одержуємо до поміщення отсей комунікат:

Доставка насіння ярого збіжа для селян, що потерпіли в минулому році шкоди через довготривалі слоти, вже на укінченню і з магазинів Союзу у Львові, Перемишлі та Коломиї висилає ся останні посилки. Всі замовлення, які прийнято до виконання, вже обчислені, а інтересовані одержали порученими листами рахунки та повідомлення про висилку. Хто з замовляючих, на котрих адресу мали бути послані насіння, не одержав ще рахунку ані повідомлення про відмовну полагоду даного зголошення, звольте звернути ся з запитом до Управи Союзу, подаючи докладно імя і назвище особи, на якій адресу мало бути насіння вислане, місцевість, пошту і стацию залізничу, та скількість замовлених насіннь кожно-

го рода, в цілі уникнення непорозуміння, які можуть повстати, если замовлене або рахунок прошав на пошту.

З огляду, що з ріжних сторін доходять до нас ургенци за приспіненням висилки насіння та рекламації тих, котрих замовлення відкинуто, подаємо тут для пояснення перебіг доставки насіння після тимчасових обчислень:

На знижене ціни збіжа ярого і конюшини признало ц. к. Намісництво Товариству „Сільський Господар“ квоту 200.000 К, з чого виасигнувало дня 11. лютого с. р. квоту 150.000 К а 13. марца с. р. решту в квоті 50.000 К. На підставі уповаженя Головної Ради Товариства „Сільський Господар“ заняв ся переведенем доставки сего насіння Краввий Союз господарско-торговельних Спілок, та сейчас по одержанню повідомлення про квоту признаної підмоги, оголосив услівя доставки насіння в часописях та відозвами розісланими до урядів парохіяльних і громадських, та назначуючи речинець зголошень до 28. лютого с. р. В тім першій речинці, який тривав від 12. до 28. лютого, вплинуло всего 119 зголошень, так що Союз мусів оголосити другий речинець до 10. марца с. р. В часі від 28. лютого до 10. марца вплинуло дальших 354 зголошень, в посліднім дни, то є 10. марца 316 а по речинці 180. Разом було всіх зголошень 969 в 856 місцевостях. Передержуване зголошень о насіння до послідної хвилі, котре наглядно видно з порядку, в якім надходили замовлення, поставило Союз в прикре положення, бо до останної хвилі то є до 10. марца не можна було ані в приближенню означити скількості і поодиноких родів збіжа, ані розміреня після повітів, а через то саме закупно потрібного збіжа, то є его спрваджене до магазинів Союзу мусило бути наражене на проволоку.

На обчислене замовлень, спроваджене товариш до магазинів, та висилку замовленого насіння, остало Союзови від 10. марца до кінця місяця всего 15 днів, бо 6 днів відпадає на неділі і латинські свята, коли ладувати товарів не можна. Если порівнати скількість замовленого насіння 24.648 метр. сотнарів (зі скількістю замовлень 969), то на одно замовлене припадає пересічно около 25 метричних сотнарів насіння. З того було всего около 20 цілих вагонів, решта збірні посилки по 1/2 і 1/4 сотнара, котрі значно утруднюють висилку. Если нині можемо сказати, що висилка насіння по знижених цінах вже на укінченню, то лише завдяки поділові висилки на три магазини Союзу у Львові, Перемишлі і Коломиї, а також впрост від продуцентів при величезній праці збільшеного канцелярийного і маніпуляційного персоналу Союзу, та при заангажованню всіх грошевих засобів Союзу, котрий на закупно насіння, що коштувало поперех 700.000 К, де міг в нинішніх тяжких часах одержати ні звідки потрібного кредиту. Скількість всіх доставлених насіннь виносить:

Конюшини	365 метричних сотнарів
Жита ярого	570 „
Пшениці ярої	2481 „
Вівса	11107 „
Ячменю	7035 „
Кукурудзи	3090 „

Разом 24648 метричних сотнарів.

На кошти доставки сих збіж до магазинів Союзу, на оплату посилок до замовляючих, та на знижене ціни до 2-20 К за оден кілограм конюшини, 22 до 24 за жито, 22 К за пшеницю 17 К за овес, 16 К за ячмінь, 15 К за кукурудзу, зужито квоту около 215.000 К, так що Союз не може жадних зголошень більше узглядити, бо і так видано около 15.000 К більше, чим призвала ц. к. Намісництвом підмоги. Недобір сподіє ся Союз покрити з звички коштів перевозу, яку признало ц. к. Міністерство залізниць для посилок Союзу. Через пізне оголошеня сеї звички залізничі уряди не відчисляли опусту зараз при наданню, проте звертає ся управа Союзу до всіх замовляючих головню з просьбою надіслати Союзови зараз по одержанню посилок фрахти до рекламації, бо инакше був би Союз наражений на страту квоти 15.000 К недобору заризикованої на те, що би не відмовити знижки нікому з тих, що внесли відповідне зголошене.

Дяка потребує від 1. мая парохія Качика в добрим голосом, молодого не жонатого, іспитованого, щоби міг провадити хор. Платня 40 корон місячно, мешканє і доходи. Близша відомість греко-кат. Ур. пар. Качика, Буковина. 511(10)

Асекуруйте своє майхо від огню

В „Дністрі“!

Кождий Русин повинен асекуровати ся від огню, щоби на случай пожежі не понести страти, бо достаток одиниці то добробит цілого народу.

Кождий Русин повинен асекуровати ся тільки в руским товаристві взаїмних обезпечень „ДНІСТЕР“

Нема жадного иншого руского тсвариства асекураційного, тільки одян

„ДНІСТЕР“

„ДНІСТЕР“ рахує найдешевші олати заобезпеченя селянських буд. нків.

„ДНІСТЕР“ звертає кождорічний чистий зиск своїм членам; на рік 1912 виносить зворот 10%.

„ДНІСТЕР“ одінює та виплачує шкоди по огни скоро і ретельно, а до комісії запрошує все двоє господарів на одінітелів.

„ДНІСТЕР“ дає підмоги руским школам і бурсам, де виховують ся селянські діти.

Люди асекуровані в „ДНІСТРІ“ можуть дістати позичку у всіх великих Банках і в Товаристві взаїмного кредиту „Дністер“.

Власні фонди „Дністра“ виносить з кінцем 1912 року 3.910.298 корон.

„ДНІСТЕР“ приймає обезпеченя на житє у всіх догідних комбінаціях (на дожитє, посмертні капітали, посаги, ренти).

В „ДНІСТРІ“ можна обезпечити від крадежи з вломом движимости всякого рода, а товариства кредатові готівку, цінні папери і векслі за дешевою олатою премії.

Адреса „Дністра“: Товариство взаїмних обезпечень „Дністер“ у Львові, у власнім домі ул. Руска ч. 20.

!!! Свій до свого !!!

Перший Український Висилковий Дім
Музичних Струментів

ОРКАН

у Львові, ул. Тиха ч. 1.

поручає по найдешевших цінах: скрипки басы, цитри, флети, клярнети, труби, бубни і т. д. та закладає цілі сокільські, січові, читальняні й шкільні струнні або дуті оркестри на всякий склад.

Цінник даром.

Олександр Харвіхський.

Спомини з мого житя.

Перша часть (Образки з громадянського і письменського розвитку Русинів в 60-их рр. XIX ст. (з додатком переписки Ст. Новаківича, М. Лисенка і П. Куліша, з 10 портретами і двома картинами) вишли вже яко Нр. 87—91 Загальної Бібліотеки.

Можна набути в Накладні Я. Оренштайна в Коломиї, або в Книгарні Н. Товариства ім. Шевченка у Львові.

Ціна брошурованого примірника 1 К 50 сот.

„оправного примірника 1 К 80 сот.

Буддаїзм

а старші системи індійської філософії і християнство— по ціні 4 К 60 сот. оправлений в півполотно а по 4 К брошурований: в Церковній штудії в Станіславові; в Доставі в Станіславові і Перемишлі; в Народнім Базарі в Станіславові і у о. Ф. Щепковича в Станіславові ул. Липова ч. 14. — В тих самих місцах можна також дістати „Шідливість спиритизму“ по ціні 50 сот., з котрого весь дохід призначений на Церкви.

Рух залізничних поїздів

обв'язуючий з днем 1. мая 1912 р. після часу середно-європейського.

Замітка. Поїзди поспішні означені г р у б и м друком. Години нічні від 6⁰⁰ вечером до 6⁰⁰ рано означені підчеркненням чисел мінутних.

Візгу зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: 12³⁵, 3⁴⁰, 8²², 8³⁵, 2⁴⁵, 3^{45*}, 5^{46†}, 6⁰⁵, 7⁰⁰, 7³⁰, 11¹⁰.

*) до Рашева.

†) до Мшани.

До Підволочиск: 6¹⁰, 10³⁵, 2²⁷, 2^{50†}, 8⁴⁰, 11¹³.

†) до Красного.

До Черновець: 2⁵⁰, 6¹⁰, 9¹⁵, 9³⁷, 2²⁵, 3^{05*}, 6^{28†}, 7^{53*}, 11⁰⁰.

*) до Станіславова. †) до Коломиї. *) до Ходорова кожного попереднього дня перед неділю і святком.

До Стрия: 6⁰⁰, 7³⁰, 1⁴⁵, 6⁵⁰, 11²⁵.

До Самбора: 6⁵⁸, 9⁰⁵, 3⁵⁰, 10⁵⁶.

До Сокаля: 7³⁵, 2²¹, 8⁰⁰, 11^{35*}.

*) до Рави рускої (лише в неділі).

До Яворова: 8⁴⁰, 5⁴⁵.

До Підгаць: 5⁵⁵, 4⁵³.

До Стоянова: 7⁵⁵, 6⁰⁰.

з двірця „Львів-Підзамче“:

До Підволочиск: 6²⁵, 10⁵⁵, 2⁴², 3^{07†}, 9⁰¹, 11³⁰.

†) до Красного.

До Підгаць: 6⁰⁹, 1^{21*}, 5¹⁵, 10⁴⁰ §).

*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

До Стоянова: 8¹², 6¹⁷.

з двірця „Львів-Личаків“:

До Підгаць: 6²⁸, 1^{40*}, 5³⁶, 10⁵⁹ §).

*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

Поїзд поспішний зі Львова до Підволочиск відіздить о год. 2 мін. 16 по полудни з перону 2, Нр. сходів II.

Поїзд особовий зі Львова до Красного відіздить о год. 2 мін. 50 по полудни із західного тору перону 4 Нр. сходів IV.

Поїзд особовий зі Львова до Станіславова відходить о години 2. мін. 35 по полудни з перону 3 Нр. сходів III.

Локальні поїзди.

з головного двірця:

До Брухович: що дня: 6⁰²,

на головний дворець:

З Брухович: що дня 6⁵⁵.

З друкарні В. А. Шийковського у Львові.